

vijo. „Le hitro, hitro dragi mož, da prej prek vode prideva kakor bo črna tema; glej, glej, kak se komboli \*) sekajo, hudo bo gromelo in se bliskalo.“ „Pa mi že spet s svojo babjo vero prideš — ti in tvoji komboli, megla je megla!“

Niso še oče Benko svojega govora sklenili, že začne huda ploha liti.

„Kamo bodeva zdaj šla, bi rajši pri Rapocu ostala; kdo bode naj prek peljal!“

„O ljubi mož, premisli, kako bojo otroci doma trepetali, ako naji domú ne bo; le prosiva Ivana; saj voda ni velika in tudi ni široka, čeravno je tema.“

Brodar Ivan je že spal v svoji bajtici. Oče Benko zavpijejo: „Srečo dobro Ivan! ali bodeš naji prek spravil?“ „Nerad ponoči peljam — odgovori brodar — al ker ste Vi, bom segnul po veslo.“

Ko se na sred Mure pripeljajo, se hudo zabliška in zagromí. — „Bog nam pomagaj! — zavriši brodar — in vsi se v valovje potopijo. Blisk je raznesel ladjico. Drugi dan so našli raztergane deske in tri merlice na pešnatem otoku.

Slutnja (predčutje) matere Gere ni bila prazna.

Vicko Dragan.

## Kratkočasnica.

### Kdo zmed vas je nar večji lenúh?

Svobodno po Al. Stole-u.

Grajščak, ki je dalječ okoli slovel zastran svojega bogastva, pa zraven tega tudi zastran posebne dobrovoljnosti, je imel med mnogimi posli tudi tri hlapce, ki so bili v pravem pomenu besede prava, živa lenoba. H kateremu delu koli jih je oskerbnik poslal, zvest si je mogel biti, da tam gotovo nič ne bo opravljenega. Mnoge in velike opravila so grajščaka zadržavale, prepričati se za gotovo od tega, kar mu je bilo večkrat od omenjenih hlapčonov povedano. Neka dne — bilo je ravno ob času košnje — se popoldan sam na travnik podá gledat, kaj njegovi posli počnejo. Bila je velika vročina in pót se je cedil koscem in grabljivkam, da je bilo kaj. Kje, ljubi bravci, mislite, da je gospod léne tri hlapce dobil? Tudi morebiti v potu njih obraza? Kratkotako ne! — V hladni senci za nekim germom so tako sladko počivali, kakor da bi bili že vživali sladkosti sv. raja. Približajoč se jim, jih takole ogovori: „Mnogo že sem slišal od vas praviti, kakošni tiči da ste; danes pa bi vendar rad zvedil, kdo zmed vas je največji lenúh. Glejte — in pri teh besedah potegne svitli tolar iz žepa — ta-le tolar bo dobil tisti zmed vas, kateri je v lenobi prvák.“ — „Jez, jez“ — zavpijeta dva zmed njih in skočita pokonci, kakor ju bi bil gad pičil — al tretji se ne zmeni ne za gospoda ne za tolar, in ostane mirno pod prijetno senco. — „Vidva nista ravno posebno lena — reče gospod — ker sta tako urno kviško skočila; ampak vaji tovarš je tolar zaslužil. „Ná ga — mu reče grajščak — da boš vedil, da ti je bila tudi lenoba enkrat dobro poplačana.“ — Kaj menite, dragi bravci, da je stegnul lenúh zdaj roko po tolarji? — „Bodite tako dobri, gospod, in tle noter v žep ga mi potisnite“ — reče hlapec in pokaže z očmi na svoj žep. Celó roke se mu po ponujenem tolarji stegniti ni ljubilo! —

Al mu je gospod dopolnil voljo in mu tolar v žep potisnil, ne vém; — kar pa je želel, je bil popolnoma zvedil.

J. Levičnik.

\*) Od kombolov pravijo Medžimurci, da megle po gorah nabirajo, iz katerih se pozneje bliska. Černe šole dijakna s posebnim prahom kombine postreliti. Imamo na Horvatskem še rodbine z imenom Kombol.

## Drobtinice

iz Jakob Sajovec-ovega rokopisa istriško-vlaškega slovnika.

### Čas in letni časi.

ist. vlaško. slov.

Astez, danes.  
Ča ate damareca, pojuternjem.  
Damareca, juter.  
Dupa merinde, po kosilu.  
Jarna, zima.  
Jer, včeraj.  
Mlaju, spomlad.  
Nopta, noč.  
Opodne, opoldan.  
Oponoč, polnoči.  
Pozimakú, jesen.

ist. vlaško. slov.

Pre ste oter, pred včerej.  
Segútra, zjutrej.  
Sera, večer.  
Sto anj, 100 let.  
Ur an, jedno leto.  
Ur hip, en trenutek.  
Ur misec, jedan mesec.  
Večernica, večerni čas.  
Vera, poleti.  
Zi, dan.

### Mesci.

ist. vlaško.-slov.

Antošnjakú, januar.  
Sičanu, februar.  
Maraču, marci.  
Avrilu, april.  
Maju, maj.  
Pomajičú, juni.

ist. vlaško.-slov.

Žetvenjakú, juli.  
Augustu, august.  
Poaugustičú, september.  
Miholščakú, oktober.  
Martinšnjakú, november.  
Božičnjakú, december.

### Dnevi v tednu.

ist. vlaško. slov.

Domireke, nedelja.  
Ponediljak, ponedelek.  
Otorak, torek.  
Sredu, sredo.

ist. vlaško. slov.

Četertak, četrtek.  
Petak, petek.  
Sembaté, sabota.

(Dalje sledí.)

## Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Dunaja 10. aprila. \*\*\* V krasnem cesarskem vertu „Augarten“ imenovanem je že veliko dodelano za razstavo, od ktere so „Novice“ že večkrat pisale. Nadjamo se, da njih glasi niso bobneli v prazno pušavo, in da bomo vidili mnogo domačega blaga tukaj razstavljenega, ki bo razodelo pridnost naše domovine; veseli bomo tudi pozdravili marsikterega rojaka, ki bo prišel ogledavat pridelke in izdelke vse naše carevine. Tedaj dobro došli! — Radostni smo brali v „Novicah“, da so se vendar spet enkrat prepevale domače pesmi v koncertu; da so močno dopadle, ker so bile lepo izbrane, tega so nam mili napevi že sami po sebi porok. Al čudili smo se vsi in se prečuditi ne mogli tistim opazkam, ki jih je v pretresu imenovane koncerta gospod Theod. Elze v „Laibach. Zeit.“ spustil na dan o slovenskih pesmah. Mož govori le, per „wir“; ako bi ta „wir“ pomenil samo njega, bi se nikakor ne čudili, da ga je „utrudil predolgi venec slov. pesem“ itd. bi ne bili zinili nobene besedice, ker „de gustibus non est disputandum“; — al ker dalje pravi, „da so besede popevanih pesem bile večini poslušavcev nerazumljive, bi bili (ako bi ne bili brali, da je koncert bil v redutu in vhodnina po 40 kr.) skoro mislili, da je oni koncert bil le privatkoncert in da večina povabljenih poslušavcev (njegovih znancov) ga je pooblastila za svoj organ, da v imenu njenem govori. Svet se sicer dan današnji hitro spreminja, kar ga hlaponi gonijo, in gospá Czillagova, ki je pela 31. marca pri nas na Dunaji, je 4. aprila že pela v Amsterdamu, — al da bi se bila Ljubljana tako premenila, da bi svojih, mnogokrat v gledišu, v koncertih in doma prepevanih in tisučkrat natisnjenih pesem več ne razumela, tega ne moremo verjeti, — to bi bilo še čez hlap in elektriko! Ako je tedaj še samo po sebi čuda prederzno, da mala „pars pro toto“